

Prológus

Nincsen semmi szomorúbb a haláltalan, néma és magányos örökkévalóságnál.

A *Magányos Hold* fenséges és csillogó tömbje, mint gazdátlan óriás inga függött az űr sötétjében, millió és millió fényévre a Földtől. Bensejében lassan apadó, nukleáris tűz lobogott, köpenyét azonban a megtépázott, rideg fém textúrája uralta. Horpadások, szabálytalan alakú, csipkés szélű kráterek borították a felszínt, a testéből kiszakadt darabok helyén pedig fájdalmasan ásító sebek meredtek bele a vakvilágba, örök mementőjéül egy nem is oly rég bekövetkezett fatális katasztrófa eseményeinek. Csak az irdatlan fémtömeg, csak az anyag emlékezete hordozta magában azokat a pillanatokot, amikor a bolygó, mely körül a hold hosszú ideje pályára állt, felrobbant. Az óriási aszteroida, melynek érkezését nem láthatták előre a szolid gyűrűk és óriás hegyek, iszonyú erővel csapódott az eléje kerülő planéta testébe, darabokra szaggatva azt. A néma sötétségben a két szétszakadó égitest csak szórta leváló tagjait, tűzforró, több ezer méter átmérőjű sziklák formájában, a hold pedig csak állt ott, e pályáját végleg megváltoztató, létét és annak értelmét egyenesen megkérdőjelező esemény gyújtópontjában, és tudomásul véve további ténykedésének, avagy az ellenállásnak teljességgel értelmetlen voltát tehetetlenül tűrte, hogy meggyötörje őt e különös csillagközi eső, melynek minden egyes cseppje óriás meteorok és törmelék formájában szaggatta, egyre kisebbre és kisebbre faragva őt, míg végül megadta magát, és bánatos fejét csüggedten lehajtva várta a teljes megsemmisülést. Az azonban mégsem jött el hozzá, túlélte.

Azontúl a hold nagyon magányosnak érezte magát. Életének célja, e különös bolygó messzeragyogó tömbjének lomha, csendes követése, szemlélése semmivé lett. Egyetlen vágya, hogy legalább messziről figyelhesse, és látványát mohón magába szívhasssa nap nap után, egy csapásra megfosztatott tárgyától, ahogy plátói szerelme tu lajdon szemei előtt vált köddé és porrá, feloldódva a végtelenül sötét univerzum simogató vákuumában. Sebei idővel begyógyultak, olyannyira, hogy lassan kezdte elfelejteni, milyen is volt annak előtte, elfogadva eme összeszabdalt test különös börtönét. Úgy tűnt, aznap valami végleg megszakadt benne. A holdon nem volt többé nyoma életnek. Céljától megfosztván idegen pályára állt, és csak várta, mikor szakítja meg végre az ő céltalan, reménytelenül csüggedt, monoton utazását is egy kóbor úrutas, egy figyelmetlen gyorshajtó, egy megállíthatatlan aszteroida. De a váratlan mégis váratott magára, az elkerülhetetlen elkerülte őt, és azon a különösen csillámló reggelen, mikor a nap fénye először bukkant fel a legközelebbi égitest karimája mögül, a hold felemelte fejét, és bár nem lehetett benne biztos, hogy e pillanat valóban reggelnek számított – hisz mit sem jelentenek a napszakok az örökkévalóság eme hűvös nyugtalanságában -, továbbá afelől sem lehetett meggyőződve, hogy képes egyáltalán felemelni bármit, ami fejre emlékeztetne, e pillanatban mégis valami furcsa megindultság vett rajta erőt, épp olyan, mint amilyennel az ember új korok jelentőségteljes reggelén találkozik, mikor mellét kidüllesztve, fejét felemelve bátran kilép a fénybe. E megindultság aztán szétáradt megfáradt tagjaiban, majd azonmód egész testében, felfrissítve azt. E különös érzés gondolkodóba ejtette, és először a gyászos események óta úgy érezte, léte talán mégsem csak hiábavalóság. Nem emlékezett rá, hogy módosított pályáján azóta megtett útján valaha látta volna a nap korongját kibukkani a szomszédos égitest mögül, ennek oka pedig nyilvánvalóan az lehetett, hogy egész idáig az óriás planéta takarásában sodródott a világűr tengerén. Most azonban úgy érezte, a part elérhető távolságba került. Hirtelen minden megvilágosodott. Lomha tömbje előzetes várakozásaival ellentétben nem egyszerűen az anyabolygóját elnyelő vákuumsír körüli céltalan keringésre állt át, hanem a környező erők alagútjába került. E ponton például oly közel került az ismeretlen planétához, hogy az újabb pályamódosítást idézett elő gravitációs mezejével, és a kis hold távoli, ismeretlen rendszerek felé vette útját. Kézről kézre adták őt a planéták, a Nap korongja egyre nagyobbra nőtt a horizonton, és sosem volt azontúl éjszaka, csak a különös, csábító ragyogás, mely szívta magába, hívogatta, mint anyja méhének melege.

1.

Már hónapok teltek el, és Istennek hírének sem lehetett hallani...

-Ez így nem mehet tovább! - állapította meg Kevorkian, és ujjával dühösen dobolt íróasztalának kecses márványlapján. A két tudós, már amennyiben ez lehetséges, még jobban összehúzta magát.

-Sajnálom uram, de több független kutatócsoport is ugyanarra az eredményre jutott. A *Hang I.* tökéletesen működik...

Kevorkian pontosan tudta ezt, ahogy azt is, hogy ugyanez igaz a *Hang II.*, *III.*, *IV.* berendezésekre is. És ez különösképp bosszantotta, mert így nem háríthatta a problémát többé az egzakt tudományok művelőire. Még egy utolsó pillantást vetett a jelentést tartalmazó halványzöld kartotékra, majd jelentőségteljesen háttal fordított a két tudósnak, jelezvén: nem kívánja átlapozni a majd ötszáz oldalas tanulmányt, mert annak tartalmát lényegében már összefoglalták számára:

„A *Hang I.* tökéletesen működik...” Ahogy kinézett az ablakon az alatt elterülő városra, mintha a fényűző felhőkarcolók is ezt visszhangozták volna.

-Miért nem választottam én valami rendes hivatást? Lehettem volna ács, avagy autószerelő... Vagy még inkább mérnök! Akkor most én ülnék ott, és valaki más lenne abban a kellemetlen helyzetben, hogy Isten pusztaságának hála kénytelen szembenézni a népharaggal. - így gondolkodott magában, miközben szemét végigjártatta az alatt végtelen messzeségbe nyúló utcák vonalain, a város folyton pulzáló, lüktető erein, melyek nyomtatott áramkörök módjára szállították az energiát, és az embereket. Akiket máskor oly jelentéktelen kis elemnek, a rendszert kiszolgáló apró kis elektronnak tartott, ezúttal fenyegetően közel érzett magához. Érezte bőrén forró leheletüket, hallotta ajkaik szisszenését, az egyre növekvő morajt. Odalent - gondolta - több millió, sőt, több milliárd ember várja az újabb kinyilatkoztatást, nem is sejtve, hogy Istennek bizony esze ágában sincsen szóba állni velük, olyannyira, hogy füle botját sem mozdítja, már amennyiben persze fülnek lehet nevezni azt, amivel meghallgatja az Ő szolgáit, és természetesen csak annyiban, amennyiben szolgának lehet nevezni azon lényeket, akiknek szolgálatára Isten vajmi kevés igényt tart..

-Úgy tűnik, ez az egész tulajdonképpen csak nekünk fontos! - dohogott magában. Igen, egyre biztosabb volt benne, hogy felesleges terhet vett a nyakába, amikor annak idején az elsők közt csatlakozott azok köréhez, aki az *Egy Szent Egyház* kiépítésén fáradoztak. Majd egy emberöltőbe telt, mire a szigorúan titkos program, melyet tulajdonképpen egy, a quantumfizika terén tett jelentős előrelépés idézett elő, eljutott odáig, hogy a nyilvánosság elé léptek vele, és bejelentették, hogy hamarosan eljön a *Kapcsolatfelvétel Napja* – a nap, amikor az emberiség egy addig ismeretlen, új tudás birtokába lépett. A nap, amikor az emberiség megértette Isten szavát...

2.

Isten szava olyan, mint az ökörnyal.

Lágyan lengedezik a léggel, néha megtapad az emberen, de sosem teljes egészében – a szál vége mindig másfelé tekintget; néhány másodperc múlva pedig máris lebegve tovaszáll. Máskor dühödten konstatáljuk jelenlétét magunkon, és egy mozdulattal lesöpörnénk, de csak elkenni sikerül, hogy aztán mindenki tanúja lehessen eme szerintünk szerencsétlen, ámde annál sorsfordítóbb találkozásnak, mely jól látható, nyálkás bélyeget hagyott ruházatunkon. Az olyan embert, aki ily hirtelen illuminációt élt át, tudniillik jártában-keltében beleszaladt Isten ismeretlen tartományban rezgő hangjába, igazán könnyű felismerni. Barátai ilyenkor furcsán, bizalmatlanul tekintenek rá, és ilyesmiket mondanak: “Mi történt, ember? Úgy nézel ki, mint aki épp most találkozott szemtől-szemben a Sátánnal!”, pedig épp ellenkezőleg, ugye, de hiába is magyarázná ezt az alig ocsúdó megvilágosult gyarló embertársainak, akik csak akkor ismerik majd fel, mekkorát is tévedtek, mikor őket lepi meg váratlanul az igazság, bármi legyen is az. Ilyenkor aztán szájuk kiszárad, nyelvük mintha taplóvá változott volna, oly szikkadtan tapad meg, hogy lányos zavarukban képtelenek kinyögni egy emberi szót, mikor értetlen barátaik és szeretteik olyasmiket találnak mondani, hogy: “Mi történt, ember? Úgy nézel ki, mint aki épp most találkozott szemtől-szemben a Sátánnal!” Isten szava bizony nehezen szavakba önthető.

Isten szava olyan, mint a labdák. Ha háttal állunk nekik, csak pattogásukat hallhatjuk, és képtelenek vagyunk meghatározni pontos helyüket, annál is inkább, hogy örökös mozgásban

vannak. Azt gondoljunk, ha megfordulunk, tekintetünk képes lesz befogni azt, mi pedig büszkén jelenthetjük ki, hogy immár tudjuk, amit eddig nem, történetesen hogy hol helyezkedik el a golyóbis. Tévedünk. Ugyan, hogy ragadhatná meg a szem a szót, mely folyton-folyvást a változás állapotában van, hol felpattan, hol leesik, és bizony, ekképp azzal szembesülünk, hogy csak pillanatnyi bizonyosságot nyertünk holléte felől, midőn megállapításunk egy másodperc múlva váratlanul felülíródik, amint a labda, akár a kimondott szó -mely e metaforának voltaképpen lényege- elillan, felszívódik korábbi jól körülhatárolt helyzetéből. Isten szava olyan labda, mely sosem akaródzik felhagyni ama faramuci szokásával, hogy gellert kapván magára hagyja a tárgyakat és embereket, melyeket megérintett, és ebbéli minőségében voltaképpen magányra kárhóztatja őket. A labda, ha eltalál, bizony fáj, mégis kergetjük azt, hogy valahogy megragadjuk.

Valahogy így volt az emberiség is Isten igéjével. Folyton-folyvást kereste, kutatta, mióta csak öntudatára ébredt, és tette ezt bizony néha saját érzéki érdeke ellenére is. Végül, fejlettségének csúcán az emberiség megalkotta a Hang I.-et, a berendezést, mellyel képesek voltak az Úr hangját emberi érzékszervek által is érzékelhető jelekké alakítani. Úgy tűnt, az emberiség sikerrel teljesítette a legnagyobb feladatot, melyet kijelölt magának. Ezzel azonban tudtán kívül túllépte a neki szánt szerep határait a világ színpadán.

3.

Vannak, akik bizony egész életükben egy szerep foglyai.

-Hogy pusztított volna el egy aszteroida, mikor elvállaltam ezt az egészet! – morogta Gevas Levartow, miközben átvette az aprót a sarki újságosnál. Az újságos bódé egy szabályos hatszög alakú, fából készült építmény volt egyik oldalán kis ablakkal – ezen az ablakon keresztül adta ki egy ember (nevezzük mondjuk Jónásnak) a kért lapot, vette át ellenértékét, és esetleg visszatérítette a különbözetet. Ez volt az ő szerepe: hogy egy hatszögletű újságszolgáltató tákolmány mechanikája legyen, aprót számláljon, és lapokat szortírozzon. A forgatókönyv szerint Jónás karaktere néhány hónap múlva elveszíti az állását, és ezért kénytelen lesz utcaseprőnek állni. Egy júniusi reggelen is épp sepregetni fog, amikor figyelmetlenségéből adódóan elgázolja egy menetrend szerint közlekedő helyierdekű autóbuszjárat. Jónás túléli, és egy kórházban lábadozik, már felgyógyulni látszik, amikor teste -az azt hordozó bolygóval együtt- belecsapódik a Napba, és nyom nélkül megsemmisül. Jónás azonban szerepének jellegéből adódóan ebből mit sem sejtett.

Levartow sem, aki a kioszk mellett állt, épp zsebrevágta az aprót, és hóna alá gyűrte az előzőleg gondosan, címlappal befelé összehajtogatott újságot. A címlapon, akárcsak a bódét határoló falak hirdetési felületein az Ő arca volt látható. Levartow rettegett attól, hogy felismerik. Alig várta, hogy hazaérjen, és enyhet adó magányban fussa át az aznapi híreket. Különös tekintettel azokra a részekre, melyek nem róla szóltak. Ilyenből kevés akadt, tudniillik Levartowé volt a második legnépszerűbb név a Földön. Az első Istené volt. Istent úgy hívták: Dominic Stein. Ezt ő maga árulta el az úgynevezett *Második Beszélgetés* alkalmával. Az embert, aki Istent szinkronizálta eme történelmi jelentőségű eseményen úgy hívták: Gevas Levartow.

Bár Levartow csak a hangját kölcsönözte Istennek, egész lényé egy csapásra világszerte ismert lett. E felelősségteljes feladat kapcsán váratlanul mindenki a barátjának akarta tudni őt. Az emberek a legkülönbözőbb okokból keresték a társaságát: hogy interjút készítsenek vele, hogy kerestbetegyenek neki, vagy azért, hogy szeretkezzenek vele, aminek eredményeképp csinos kisbabák jönnének a világra a milliókat érő Levartow nevet viselve. Levartow péniszé mondhatni, népszerűsége csúcán járt: a harmadik legkeresettebb dolog volt a Földön.

Mielőtt szárnyra kapta a hírnév, Levartow egy kis new york-i társulatban játszott, mely elsősorban provokatív előadásaival hívta fel magára a figyelmet. Ezekben a posztmodern művészetnek bélyegzett maszlagokban a színészek valamilyen rejtélyes oknál fogva a játékidő egy jelentős hányadában anyaszült meztelenül mutatkoztak a színpadon, és büszkén mutogatták nemi szerveiket. Levartow nemi szerve ennek ellenére szinte senkit sem érdekelt. A nemi szerve iránt tanúsított érdeklődés ugyanis egyenes arányban állt nevének népszerűségével. Ahogy egyre többen kezdték Gevas névre keresztelni gyermekeiket és/vagy különféle háziállataikat, úgy növekedett azok száma is, akik közvetlen, lehetőség szerint minél intímabb kapcsolatba szerettek volna kerülni a név tulajdonosával. A szerényebbek csak aláírást szerettek volna kérni tőle, melyet aztán

bekeretezhetek, és kirakhattak a falra, közvetlenül George Clooney arcképe mellé. Amennyiben ugyanis Isten emberi alakot öltött volna, minden bizonnyal úgy nézett volna ki, mint George Clooney. Ezt is Ő maga árulta el, Levartow hangján.

Az agresszívebb rajongók olyan mondatok formájában fejezték ki vágyaikat, mint: „Vedd el a testem, Levartow!”, vagy „Fogd meg a mellem, Levartow!”. Amikor Levartow még rendszeresen mutogatta a péniszét művészet címén egy minden szempontból Isten háta mögötti színpadon, bármikor örömmel fogadott volna egy ilyesféle invitálást. Most azonban Levartow paranoid téveszmés betegnek számított, aki éjszakánként arról álmodott, hogy gigászi gazdátlan mellek üldözik, melyeknek egyetlen célja, hogy leszakítsák az Ő magasztos péniszét. Mikor pedig ébren volt, attól rettegett, hogy a mellek potenciális tulajdonosai felismerik. Évekkel ezelőtt Levartow a fél karját örömmel odaadta volna azért, hogy felismerjék. Napjainkra azonban ha jelét vélte felfedezni annak, hogy valaki megszimatolta valódi személyazonosságát, menten elszelelt. Nemegetszer tévedésből. Például -és valljuk be, ez bizony gyakorta megesett- ha a közelében egy másik földlakó ekképp kiáltott fel: „Úristen!” (neadjisten akképp: „Dominic Stein!”, mely hasonlóan bevett neve volt a Teremtőnek), Levartow rögtön a fejére húzta a pulóverét, és vakon elrohant. A Föld népességének egy jelentős hányada tehát -elsősorban nőnemű egyedek- egy olyan embertől szerettek volna utódot, aki ideje nagy részében idióta módon a fejére húzott pulóverben rohanguált az utcán. Nem véletlen, hogy Isten pusztulásra ítélte a bolygót...

A pulóver sötétje miatt majd fél órába telt, mire Levartow bejutott a saját lakásába. Végre lecibálhatta magáról a ruhadarabot, és fáradtan lehuppan a kedvenc foteljébe. Kihajtogatta az újságot, és nekilátott az olvasásnak. Az első oldalon a következő szalagcím fogadta: „*Közeleg a Tizenkettedik Beszélgetés - Isten bejelentette: újfent kinyilatkoztatásra készül!*” A felirat alatt három fotó volt látható: Levartow arcképén kívül ott volt még J. E. Kevorkian és George Clooney is. Levartowon baljóslatú érzet hatalmasodott el, és e pillanatban mintegy bizonyságul megcsörrent a telefon. A kijelzőn Kevorkian neve vibrált, Levartow pedig pontosan tudta, hogy ez semmi jót nem jelenthet.

4.

Elégedetlen lény az ember: télen folyton melegre áhítozik, nyáron a hideg miatt érez nosztalgiát.

2061. augusztus 11-ét írtunk. Fülledt nyári nap volt ez, harminchat fok árnyékban. A nyugati part strandjain tonnaszámra fogytak a napernyők és a hideg üdítőitalok. Az angolok megoldották csokornyakkendőiket, még a skandinávok is pólóra vetkőztek. Ugyanekkor a németek maximumra állították légkondicionáló berendezéseik szabályozóját, a spanyolok pedig egész napos sziesztát rendeltek maguknak babérlombú fákkal szegett kertjeik hűvösében. És miközben Afrika egyenlítő-környéki tájain az akáciások közt megbúvó kis falvaikban a helyiek épp a vacsora maradékát igyekeztek eltávolítani örlőfogaik közül, az ausztrálok csendben megsemmisültek.

J. E. Kevorkian a televízióból értesült a kontinensnyi országot felemészítő földrengésekről és szökőárról.

-Ez már a harmadik ebben a hónapban! – dohogott magában. Hetekkel ezelőtt Japán szigeteit változtatták valóságos látatengerré a sorozatos vulkánkitörések, pár napja pedig Hollandia és Belgium területének egy jelentős részét öntötte el az óceán, szinte egyik napról a másikra. A Föld népein pedig egytől egyig úrrá lett a kétségbeesés. Kiseb mértékben azokon, akiknek e vészterhes időkben is jutott napernyő, hideg üdítőital, mediterrán kertféleség, avagy légkondicionáló. Lgkevésbé pedig azok aggódtak, akiknek fogalma sem volt róla, hogy valaha létezett olyan, hogy Ausztrália vagy Japán, és akik e percben épp a vacsora maradékát piszkálták ki a fogsorukból, hogy aztán nyugovóra térjenek. Kevorkian azonban nem ezek közé az emberek közé tartozott. Egyre másra futottak be hozzá a jelentések a világszerte kibontakozó pánikról, tömegtüntetésekről. Sorra törtek be a kirakatok, a boltok polcairól pedig elkaptokdták az árut. Az arab világ önmagukat ostorozó flagellánsok véres gyülekezetévé vált, Párizs külvárosa lángokba borult a lázadások hullámaiban. A szószékek, híradások és fórumok pedig megteltek önjelölt mindentudókkal és prédikátorokkal, akik elsősorban azok közül kerültek ki, akiknek bezúzták a kirakatát, kirabolták az üzletét, vagy felgyújtották az autóját, esetleg vallási fanatizmusukban flagellánsná alakultak, és akik egyre csak azt szajkózták:

-Isten hátat fordított az emberiségnek!

Isten tulajdonképpen földi titkárjaként Kevorkian feladata lett volna, hogy kategorikusan megcáfolja ezen híreszteléseket. Ezt azonban nagyban nehezítette a tény, hogy semmilyen bizonyítékot nem tudott felvonultatni azok hamisságára vonatkozólag, munkaadója ugyanis jól láthatóan nem volt hajlandó szóba elegyedni vele. A berendezések, melyeknek feladata Isten mindenütt jelenlévő, ám mégis nehezen megragadható üzenetének megragadása és lefordítása lett volna, némán hallgattak. Semmilyen hibát nem lehetett felfedezni velük kapcsolatban – Isten hangja volt az, mely kiveszett a világból. J. E. Kevorkiant azonban nem olyan fából faragták, hogy csak úgy behódoljon az Úr kényének.

5.

Van az úgy, hogy néha egy mégoly kényelmes fotel ellenére is kényelmetlenül érzi magát az ember.

Kevorkian irodája épp olyan volt, mint a tulajdonosa: szögletes és steril. Lewartov szerette a tisztaságot és a rendet, de ki nem állhatta a sterilitást és a kínos precíziót.

-Ez itt, uraim, - kezdte Kevorkian egy vaskos mappát lobogtatva hármójuk orra előtt – a híres tudós, Marhon van Hooden keze munkáját dicséri. Ha nem tudnák, van Hooden úr annak a bizottságnak a vezetője, mely a közelmúlt ökológiai katasztrófáinak hátterét vizsgálja. Ez a tanulmány összegzi az eredményeiket.

Lewartov, akárcsak a két ismeretlen idegen, nyugtázván az elhangzottakat, bólintott. Kevorkian folytatta:

-Nem kívánom Önöket az unalmas részletekkel terhelni, ezért egyből a lényegre térnék. A katasztrófák hátterében egy kisbolygó áll!

-Egy kisbolygó? – hallotta saját hangját Lewartov, és maga is megrémült tőle. Mintha csak az Úr fordult volna hozzá kérdéssel.

-Így van! A paraméterei alapján a tudósok egy távoli, már korábban is ismert holdat vélnek benne felfedezni. Nos, én nem igazán értek az ilyesmihez, de valami olyasmi történhetett, hogy ennek a holdnak valamilyen rejtélyes oknál fogva megsemmisülhetett az anyabolygója, ami letérítette megszokott pályájáról. Azóta pedig, mint óriás meteorit sodródik az űrben, a Naprendszer bolygóinak mágneses terétől újabb és újabb pályamódosítások hatására egyre közelebb sodródva a Földhöz. Bár jelenleg is több csillagászati egység távolságra tartózkodik a bolygónktól, jelenléte máris áradásokat, földrengéseket, és más hasonlóan veszélyes jelenségeket produkál. Valamiért azonban ezt az amúgy bizonyosan helyes magyarázatot az emberek gyomra egyszerűen nem akaródzik bevenni. Istentől várják a megoldást...

Lewartov nagyot nyelt. Kevorkian mondanivalója azt jelentette, hogy az emberek az ő hangján szeretnék hallani a megnyugtató szavakat.

-Amint azonban az Önök előtt is ismeretes, az Úr a nevezetes Tizenegyedik Beszélgetés óta nem hallatott magáról. A Föld népei pedig ettől megvadulni látszanak. Nem elég, hogy nyakunkon egy halom természeti katasztrófa, az emberek a káoszban egymást ölik, és pusztítják a környezetüket. És bár az előbbi ellen vajmi keveset tehetünk, az utóbbit kötelességünk megakadályozni, a puszta humánus diktálta felebaráti szeretetből! - Kevorkian azon kapta magát, hogy belelovallva magát szerepébe, ismét felvette rég nem használt prédikátori pozícióját. Így hát elhallgatott egy pillanatra, és szünetet tartva hagyta kicsengeni az utolsó mondatot.

-A Tizenkettedik Beszélgetésről van szó? - kérdezte e lélegzetvételnél csendben elsápadva Lewartov. Kevorkian kimerően bólintott.

-Így van! Az emberek Istent akarják hallani! És mi nem hagyhatjuk, hogy ez az eszement, tömeges ámokfutás folytatódjék. Ezért megrendezzük a Tizenkettedik Beszélgetést! Az embereknek meg kell kapniuk Isten ígését, méghozzá az Ön hangján, kedves Lewartov!

-De mégis hogy képzelik el ezt az egészet? Mi a fenét fogok mondani nekik, ha Isten hallgat?

Kevorkian elmosolyodott, és a Lewartov balján ülő férfi felé mutatott.

-Engedje meg, hogy bemutassam önnek Hernan Boduát! Ő fogja írni Isten... hm, az Ön szövegeit a nagy eseményre.

A nevezett író félszegen bólintott. Lewartov névről ismerte őt, tekintve hogy a Föld egyik legnépszerűbb írójáról volt szó. Az életben azonban még sohasem találkoztak. Lewartov hasonlóan

esetlenül bölintott, majd zavart tekintettel a másik idegen felé fordult. Kevorkian ezúttal is a segítségére sietett.

-Ez az úr pedig itt Wald Thormans, a neves filmrendező. Ő fogja rendezni a Tizenkettedik Beszélgetést!

A napszemüveges, vékony ember remegve kezét nyújtott a színésznek. Az hasonlóan zavartan fogadta azt, különösképp azért, mert bár a legismertebb színművész volt a bolygón, még sosem hallott Wald Thormansról. Nem is csoda. Thormans aféle meg nem értett művész volt, aki pár évvel azelőtt csinált egy filmet. A film címe az volt: The End. Mint rendesen, ez a film is az elejefőcímmel indult: a termekben sötét lett, a vetítő zümmögni kezdett, majd megjelent a vásznon az alkotás címe. Az emberek azonban ahhoz voltak szokva, hogy ezt a feliratot a filmek végén látják, és azt jelenti: Menjetek mind haza, de előtte ugorjatok be egy gyorsétterembe! Épp ezért Thormans filmjét senki sem nézte végig, aminek borzalmas bukás lett a vége. A film amúgy tele volt ismeretlen színészekkel, akik a játékidő nagy részében indokolatlanul meztelenek voltak, és a nemi szerveiket mutogatták. A rajongói klubok hanyagul öltözött értelmiségi tagjai ezt posztmodern művészetnek hívták.

Levartow e percben arra vágyott, bárcsak ő is még azok sorát erősítené, akik ismeretlen színpadokon valósítják meg a posztmodern művészetet. Ehelyett azonban egy kényelmetlen szituáció csapdájába esett, mely a tudtán kívül ugyan, de igazán kellemetlen események katalizátorának számított. Ezek egyike rögtön elkezdte kifejteni a hatását: Levartow agyában végleg és helyrehozhatatlanul elbillent valami, és bár ebből a körülötte ülők semmit sem érzékeltek, a színész az örület ösvényére lépett.

6.

Az ember néha maga vágyik az örületre, hogy kívülállóként szemlélhesse a világot.

2061. augusztus 30-at írtunk, és Hernan Bodua, az író úgy érezte, hogy a korábbi munkáinál oly serkentőleg ható határidő ezúttal megfojtja a kreativitását. Mióta megkapta a megbízást, egy árva sort sem sikerült leírnia, amely hasznosnak bizonyulhatott volna. 2061-ben tudniillik annak köszönhetően, hogy az emberiség személyesen ismerte Istent, már eltűntek a Földről azok a figurák, akik Istennek, avagy az Ő személyes küldöttének, prófétának állították be magukat. Sőt, mindazon történeteket, mítoszokat, szent iratokat, melyek reá való utalást tartalmaztak, azontúl nemes egyszerűséggel a fikció és mese kategóriák alá zsuppolták, és szép lassan elfelejtették. Isten kivonult a filozófiából, a retorika világából, az irodalomból, még a filmvászonról is. Hernan a negyvenes évei vége felé járt, így ő még emlékezett azokra az emberekre, akik valamilyen mentális probléma, esetleg túlzott hatalomvágy révén Istennek képzelték magukat. Az emberek ezt úgy hívták: örület. Az örület lényege két dologban rejlett: 1. az örült maga is elhitte magáról, hogy az, akinek képzelte magát; ebben rejlett hipnotikus ereje, illetve 2. ez a szokatlan viselkedés az emberekből félelemmel vegyes csodálkozást, érdeklődést váltott ki, különös tekintettel más, a mentális betegségek iránt fogékonyabb személyek esetében. 2061-ben azonban azt, aki azt állította magáról, hogy ő voltaképpen Isten, minden félelem és érdeklődés nélkül egyszerűen hülyének nézték, majd rálegyintve tovább mentek. Ezért esett különösen nehezebbre Hernan Boduának, hogy Isten szerepébe képzelje magát.

-Talán megpróbálhatnám úgy, ahogy a próféták! – mondta ki fennhangon a gondolatait, miközben rendbe szedte magát és felöltözve reggelihez látott. A próféták általában valami olyan tapasztalattal szembesültek, amit aztán égi jelnek tekintettek, és transzcendens jelentéssel, tartalommal ruháztak fel. Ebből aztán próféciák születtek. Hernan tehát a délelőtt további részében jeleket, jelenéseket kutatott szűkebb környezetében. Meghallgatta, mit sutog a szénsav a poharában, és megpróbált arcokat belezselelni a kétszersültbe és tükörtojásba. A kávéscsészéje ugyan szabálytalan félkör alakú foltot hagyott szalvétája fehér felületén, de nem tudta, mihez kezdhetne vele. Olyan volt, mint egy nagy C betű. C betűvel azonban számtalan szó kezdődött, és Hernannak fogalma sem volt, melyikre kellene gondolnia. A szabad asszociációk ösvényén indult hát el, és elébb azokkal próbálkozott, melyek először eszébe jutottak sorban, úgymint: cica, citrom, ceruza... De ugyan mi dolga volna Istennek a cicákkal? Elkeseredettségében felütött egy szótárat, de a casus belli, cellulóz vagy cölibátus szavak sem siettek a segítségére.

-Affene vigye! – morogta magában – Bizony mondom, ha én lennék Isten, közlékenyebb lennék magammal! – azzal fogta magát, átöltözött, és zsebre rakta a pénztárcáját abban a reményben, hogy egy közeli kocsmában hűvösebben megoldást lel majd problémájára. Cipőt húzott, magához vette kulcsait, az ajtót kinyitván azonban egy idegenbe botlott a küszöbön. Az illető leginkább egy szabadnapos bölcsészre emlékeztette Hernant: a fésűt láthatóan ritkán használta, zakója gyűrött volt, és minimum egy számmal nagyobb a szükséges méretnél. Arckifejezése azonban megnyerőnek bizonyult.

-Ööö, üdv! Netalán engem keres? - tette fel a szerinte kézenfekvő kérdést a küszöbön álló idegennek az író.

-Igen! Engedje meg, hogy bemutatkozzam: Dominic Stein vagyok, de szólítson csak Istennek! Volna kedve velem ebédelni?

7.

Van az úgy, hogy a legfinomabb falat sem csúszik könnyedén az ember torkán.

Isten egy csinos mezőre vitte ebédelni Boduát. Az elképesztően zöld pázsiton fehér terítővel borított asztal állt, rajta a legkülönfélébb étkekkel. A szél bele-belekapott a terítő szélébe, de a tálcák és tálak súlya megtartotta azt. A távolban és az asztalon is voltak bárányok, igaz, eltérő formában: míg az előbbieket békésen legelésztek, addig az utóbbiak olivával gazdagon, jól átsütve egy tálban foglaltak helyet. Bodua még mindig nem ocsúdott fel a meglepetéstől, melyet Isten váratlan látogatása, valamint az a tény okozott, hogy másodpercekkel azelőtt még a lakása ajtajában állt.

-Nem akar leülni? - kérdezte Isten, miközben az ölébe terítette a szalvétát.

-Hogy? - rázta meg a fejét a még mindig kábult író, majd észbekapva ráeszmélt, hogy voltaképpen ebédelni jöttek. -Köszönöm szépen! - mondta félszegen, miközben helyet foglalt az asztalnál.

-Szedjen nyugodtan, amennyi jólesik! Ha elfogyna, teremtek még! - mutatott körbe az Úr, miközben épp megmerítette a levest.

-Elnézést, de... hol vagyunk? Ez itt a túlvilág? - kérdezte Bodua, miközben remegő kézzel ő is meríteni igyekezett magának.

-Hogy? A túlvilág? Nem dehogy! - Isten nevetve megtörölte a száját. - Angliában vagyunk, nem messze Windsortól, úgy egy órányira London szívéből egy Staines nevű település határában. Ez a terület amúgy egy farmeré, aki jelenleg Basingstoke-ban tartózkodik, így nincs mitől tartanunk, ami a birtokháborítást illeti. Apropó, az idő szűke miatt azt javaslom, hogy vegye elő a jegyzetfüzetét!

Bodua nagy nehezen lenyelte az aktuális falatot, majd kibökte:

-Elnézést, de az a helyzet, hogy nincs nálam semmi ilyesmi, tudniillik nem úgy készültem, hogy...

-Tudom, tudom. - intette le az Úr - Azért nézzen csak bele a zakója belső zsebébe! - tette hozzá, majd kikanalazta a maradék levest. Bodua egy bőrkötésű, ízléses könyvecskét húzott elő az említett helyről, tele hófehér, üres lapokkal.

-Tulajdonképpen bele is írhattam volna, amit most el akarok önnek mondani, de ez így is elég olcsó trükk volt, nem? Meg hát az is kell, hogy némiképp a saját írásának tekintse. - Isten ekkor Boduára kacsintott, aki ettől úgy érezte magát, mintha valami bűnös összeesküvés részesévé vált volna, ami a cinkostárs személyét tekintve némiképp paradoxnak tetszett. Ahogy az is, hogy Isten nem üzent az emberiségnek, neki mégis diktálni készült.

-Elnézést, de kérdezhetek valamit?

-Persze, nyugodtan, amennyiben nem szándékozik még egyszer azt mondani, hogy elnézést. Engedje el magát, csak lazán. Remélem nem arra kíváncsi, miért nem hasonlítok George Clooney-ra? Ennek oka, hogy nem akartam feltűnést kelteni, mikor Önhöz igyekeztem. - válaszolta az Úr, miközben tenyérszerű pecsenyét pakolt a tányérjára.

-Nem, sokkal inkább az érdekelne, mi az oka annak, hogy az utóbbi időben az ön hangja kiveszett a világból, most mégis szóba elegyedek velem.

-Nos, ez reményeim szerint érthetővé válik majd mindabból, amit elmondok Önnek, de amennyiben nem így történne, az sem baj... Amúgy a pátosz miatt kell. Önök egyszerűen imádják a pátoszt! Vagy gondolja azt, hogy engem egyszerűen csak mulattat ez az egész. - mosolygott két falat között a teremtő. - Mindenképp kóstolja meg ezt a pástétomot, mert egészen kitűnően sikerült. No nem mintha fényezni szeretném magam! Tudja, szeretek főzni. Ha marad némi időnk, esetleg valami

receptet is ajánlhatok Önnek! De előbb essünk túl a kötelező feladatokon. Készen áll?

Bodua megpróbált a lehető legtermészetesebb módon bölintani, miközben kötelességtudóan lapátolta a tányérjába a pástétomot.

-Mivel is kezdjem...? - töprengett az Úr - Igen, azt hiszem, megvan... Az első, és legfontosabb, amit az emberiségnek tudnia kell, az az, hogy egész létét végigkísérte egy meglehetősen nagy tévedés, mely voltaképpen a legtöbb félreértésre adott okot, és amely az emberiségen belül, az egyes vallások közt is ellentétbe vezetett. Ez pedig a következő: az emberiség helytelenül vélekedik, amikor meg van győződve önnön létének fontosságáról. Mind azt hiszik, hogy valamilyen különös jelentőséggel bírnak, ami az univerzum létét illeti. Ezen érzetükön pedig az a képesség, hogy megtanulták a hangom dekódolni, csak tovább rontott. Holott az univerzum lényegét, és azt amit magasztosan úgy hívnak: az élet értelme tulajdonképpen más dolgokban kellene keresni...

-Miféle dolgokban? - bukott ki Boduából a kézenfekvő kérdés. Isten, természetesen előre látván ezt már felkészült a válasszal.

-Például sokkal inkább olyan dolgokkal kellene foglalkozniuk, hogy mi van a birkákkal és a madarakkal! - fejevel az Úr a közelben legelésző nyáj felé bökött. Nem messze a birkáktól néhány madár gyűlt össze, és lépkedett kis csoportokban. Bodua értetlenül bámulta a természetfilmbe illő jelenetet.

-Ezt most nem igazán értem! - vallotta be őszintén.

-A lényeg valami olyasmi lenne, hogy nyilvánvalóan vannak a birkák, meg vannak a madarak. Namármost, sem a madarak, sem a birkák nem gondolják azt, hogy birkának, avagy madárnak lenni jobb lehet. Ami igazán érdekli őket, az a mező, amin vannak. Az emberiséget sosem érdekelte a mező, amin legelészik. Mielőtt ebbe valami környezetvédelemmel kapcsolatos dolgot látna bele, szívolok, hogy ilyesmiről szó sincs. Mert teszem azt, mikor gondolnak a birkák a környezetvédelemre? Természetesen soha. És ez így van rendjén. Az, hogy Ön óhatatlanul arra asszociál, már annak az eredménye, hogy nem érti igazán, amit mondok. De ez mindegy is. Nem is fontos, hogy megértse. A jelentőség, mint olyan a maguk fogalma, amivel én nem igazán tudok mit kezdeni. Egyenlőre legyen elég annyi, hogy abban az értelemben, ahogy eddig önök ezt a fogalmat használták, maguk egyáltalán nem jelentősek.

-Hát igaz lenne? Jelentéktelenek vagyunk? - kérdezte elsápadva Bodua.

-Igen, de ez olyasféle tragédia, mely tulajdonképpen a sajátjuk. Önmaguknak, és tőlem függetlenül teremtették. Sem én, sem a madarak, sem a birkák nem tudjuk átérezni. Ahogy az égitestek sem...

-Az égitestek? - visszhangozta az író, aki immár teljes mértékben megfeledezett az evésről.

-Teljes mértékben megfeledezett az evésről!- hívta fel a figyelmét a tényre az Úr, majd újfent a tárgyra tért. - Jól értette, az égitestekről beszéltem. Sajnos kénytelen vagyok hasonlatokban beszélni, minekutána önök folyton-folyvást hasonlatokon keresztül próbálták megérteni engem. Szóval, amik igazán számítanak, mármint az Önök fogalomkészlete szerint, azok az égitestek. Úgy kell elképzelniük az egész univerzumot, mint egy óriási kert. Ebben a kertben az égitestek olyanok, mint a fák, vagy a virágok. A Nap, még pontosabban az Önök napja például olyan, mint egy petúnia. A Föld egy fügefára emlékeztet. A Jupiter meg mondjuk olyan, mint a jégcsapretek. Mindegy, ezt nyugodtan kihagyhatja a végleges változatból. A lényeg, hogy megértsék a világegyetem működését. Tehát a második legfontosabb dolog, hogy az egész egy kertre emlékeztet, melyben az égitestek számítanak igazán. Én magam olyan vagyok, mint egy kertész. Igyekszem azt tenni, ami a legjobb nekik, ami néha nagyon nehéz, mert az égitestek bizony nagyon kényesek tudnak lenni, és sok törődést igényelnek. Ugyanakkor akaratosak és önfejűek is kissé, hiszen tudatában vannak, hogy ők nekem a legfontosabbak. Említettem már, hogy a Kapcsolatfelvétel voltaképpen tovább rontott az ember helyzetén. Én csak a növényeimhez beszéltem, de maguk mindezt magukra vették. Az utóbbi időben pedig már nem láttam értelmét, hogy a Földhöz beszéljek, tudniillik a Föld sorsa megpecsételődött, amit Önök úgy értelmeztek, hogy elfordultam az emberiségtől. Az emberiség inkább olyan ebben a hatalmas kertben, mint a virágokat körülöngő méhek. Ugyan, mi a méhek pusztulása a virágok pusztulásához képest?

-A pusztulásukhoz? Úgy érti, hogy...

-Igen, de kérem, ne dramatizálja túl! Ez a harmadik dolog, amit tudniuk kell: nem sokkal azután, hogy a földi hangom elmondta mindezt az emberiségnek, a Föld meg fog semmisülni egy súlyos katasztrófa révén.

Bodua leejtette a tollat. A szél egyre erősebben kezdett fújni, és Isten minden eddiginél kócosabbnak tűnt, miközben a lehető legnagyobb nyugalommal beszélt a Föld pusztulásáról két falat között. Tudta jól, hogy Bodua fejében vadul cikáznak a gondolatok, ahogy azt is tudta, hogy szerepe szerint az író már nem fogja megérni a vészterhes napot, tudniillik nem sokkal azelőtt, hogy begépelhetné, és elküldhetné a szöveg kéziratát, egy örült egy dedikálást követően a fejében hallott hangok hatására nemes egyszerűséggel lepuffantja őt. Isten úgy döntött, nem fogja ezzel traktálni az amúgy is zaklatott Boduát, aki majd egy perce sápadtan meredt maga elé, és fejcsóválva azt kérdezte:

-De mégis hogyan? Miért?

-Igazán sajnálom, tudom, hogy Önt ez különösen érzékenyen érinti, bár hogy őszinte legyek, szerintem nem ez az igazi tragédia. Biztosan tudni akarja a részleteket?

Az író meredten nézte a madarak röptét az egyre erősödő szélben, miközben erőtllenül bólintott.

-Nos, az a helyzet, hogy egy nagy sebességgel közelítő égitest mágneses tere letéríti a Földet szokásos pályájáról, és egyszerűen a Napba fogja taszítani azt. Természetesen Önök akkor már halottak lesznek, a madarakkal és birkákkal egyetemben.

-De... De hát az előbb azt mondta, hogy az égitestek számítanak magának igazán. Akkor hogy engedheti, hogy a Napba zuhanjon és megsemmisüljön az egyikük?

-Egész pontosan kettejük. A katasztróféért felelős gazdátlan hold is odaveszik majd a Földdel együtt. Megakadályozni sajnos nem áll módomban az egészet, mert mint említettem, az égitestek fölöttébb önfejűek tudnak lenni, különösen, ha szerelemről van szó. - jelentette ki Isten, azzal a desszerthez látott.

-Szerelemről? - kérdezett vissza értetlenül az író. Isten kérdés nélkül töltött a számára némi vörösbort, majd így folytatta:

-Az a helyzet, hogy a magányos hold egy napon meglátta a messzeségben ragyogó Földet, és reménytelenül beleszeretett. Normális esetben a bolygóközi szerelem nem ennyire heves, de ez már csak ilyen végzetes találkozás, amelyben az érintés halálos lehet. Alaphelyzetben az egyesítés épp az Önök feladata lenne.

-A mi feladatunk? - pillantott fel a füzetből az író. A szél miatt egyre nehezebben tudta csak leszorítani a lapokat. Az asztalon sorra dőltek fel a kristálypoharak.

-Mondtam már, hogy maguk olyanok, mint a kertben a méhek. A Földön maguk az egyetlen olyan becsvágyó népség, akik képesek más planétákra utazni, ahova így eljuttathatják a földi lét minden porát. A virágoknál ezt beporzásnak hívják. Ez esetben azonban semmire sem mennek ezen képességükkel, a magányos Hold szerelme ugyanis... hmm, minden értelemben elsöprőnek mondható. - tette hozzá az Úr, aki eközben az arcába csapódó terítővel hadakozva próbálta megtörölni ajkait a szalvétájával. Dolga végeztével újfent az íróhoz fordult.

-Nos, azt hiszem, mindent elmondtam, amit akartam. Ha megengedi, most távoznék!

-Várjon még! Rengeteg dolgot akarok kérdezni Öntől! - kiabálta Bodua.

-Rendben, de csak egy utolsó kérdésre van időm! - mondta az Úr, Hernan azonban semmit sem hallott a süvítő szélről.

-Nem mehettünk volna valami kevésbé szeles helyre ebédelni? - kérdezte harsogva.

-Dehogynem, de tudja, Isten útjai kifürkészhetetlenek... - válaszolta mosolyogva az Úr, azzal elenyészett, és magával vitte az emberiség utolsó reményét, hogy válaszokat kapjon kérdéseire.

8.

Az álmok a legváratlanabb pillanatban válhatnak valóra.

Wald Thormans nem gondolta volna, hogy aznap tényleg megrendezheti a véget. Az emberiség végét. A díszletek monumentálisak voltak. A színpad hossza elérte a nyolcvan métert, rajta óriás oszlopok, és zászlók díszeltek. Középpontban gigantikus emelvény állt, melyre három irányból egyenként huszonnégy fokot számláló lépcső vezetett fel. A szószék egyszersmind oltárként is funkcionált, rajta az új idők szertartásainak szokásos kellékei sorakoztak: a Hang I. és a hozzá tartozó speciális interfész, mely Isten hangjának lefordított változatát egyenesen a hallgató tudatába közvetítette, így az egyből bele is mondhatta azt az előtte álló mikrofonerdőbe. Thormans továbbá óriási holografikus kivetítőket helyeztetett el a színpad háttérben, és attól távolabb is, melyeken az

általa külön erre az alkalomra készített, és különösen jelentőségteljesnek szánt művészi felvételeit szándékozott vetíteni az előadás vizuális meg támogatásának céljával. A színpadon továbbá egy bőszen hangoló szimfonikus zenekar, egy hasonlóan impozáns emelvényen pedig a világ vezető politikusai és meghatározó személyiségei foglaltak helyet. A háttérben eközben már készültek a legkülönfélébb nemzetiségekből és rasszokból származó táncosok és előadóművészek, akik az emberiség egységét voltak hivatottak hirdetni produkciójukkal. Wald számára azonban a legizgalmasabb feladatnak az egész világra kiterjedő élő adás lebonyolítása tűnt. Több száz kamera, mikrofon, elképesztő színpadtechnika, és az ezeket vezérlő ezernyi számítógép irányítása közvetve mind az ő kezében futott össze. Thormanst azonban ezúttal valami sokkal jobban aggasztotta, tudniillik két problémával is meg kellett küzdenie. Ezek közül csak az egyik volt nyilvánvalóan ismert számára, nevezetesen J. E. Kevorkian dűhe.

-Megölöm! A pusztá kezemmel fojtom meg! – üvöltötte az egyházfő magából kikelve. A tervezett áldozat Hernan Bodua volt, az ok pedig a tény, hogy késve adta le a szöveget.

-Sajnálom, uram, de mint azt bizonyára tudja, a kézirat késedelmes leadása ama bonyodalom okán következett be, melyet Hernan Bodua úr váratlan halála okozott. Senki sem tudta, hol tarthatta a kéziratot, és időbe telt, amíg megtalálták.

-A sírba akart tenni ez a nyomorult? Hogy volt mersze szabotálni az emberiség történetének legfontosabb eseményét ezzel az ostoba művészi nemtörődömséggel? Most azonnal látni akarom a szöveget! Látnom kell! – Kevorkian teljesen kivörösödött a folyamatos kiabálástól. Wald minden lehetséges eszközzel igyekezett megnyugtatni őt. Játékfilmje bukása után a rendező elsősorban televíziós sorozatok készítésével kereste a betevőjét, és munkája során nem egyszer kellett kényes filmsztárokkal megküzdenie, ami ezúttal hasznos tapasztalatnak bizonyult.

-Kérem, tisztelendő atyám, meg kell értenie, hogy csak egyetlen példányunk van a szövegből! Levartow úr visszavonult, hogy elmélyedjen benne, és gyakoroljon!

A másik, még Thormans számára ismeretlen probléma éppenséggel Gevas Levartow személyéhez kötődött. Még pontosabban Levartow agyához. A színész ugyanis kezdett megöregülni. E pillanatban épp az öltözőjének is számító lakóautóba zárkózva próbálta minél kisebbre összehúzni magát. A növekvő tömeg zaja egyre erősebben zakatolt a fülében. Az elmúlt hetekben napról-napra hatalmasodott el rajta a pánikbetegség. Szíve hevesen vert, homlokát elborította a veríték. Kezei remegtek, miközben magában beszélve próbálta megnyugtatni magát. Az ajtón vagy tíz perce döngettek folyamatosan.

-Levartow úr! Ki kell jönnie, még fel sem próbálta a jelmezét! Kérem, nyissa ki az ajtót!

Levartow motyogva megrázta a fejét, miközben szorosabbra húzta magán a védelmet nyújtó takarót, melyet vékony teste köré csavart. Lassan, minden bátorságát összeszedve felemelkedett a padlóról, és megpróbált kinézni a lakókocsi koszos üvegén. Az első, amit meglátott, az iménti kiabáló nő volt, Levartow azonban csak egy hatalmas, és agresszív mellett látott benne. A következő látnivaló Wald Thormans volt, amint feszes léptekkel, elszántan törtetett felé. Levartow visszahúzódott a padlóra, a rendező pedig megállt az ajtó előtt.

-Mi van veled? - fordult az asszisztenséhez.

-Nem tudjuk, uram, egyszerűen bezárkózott, és nem hajlandó előjönni.

-Perceken belül kezdődik a műsor! Ki kell szedni onnan, most rögtön! – Thormans elszántan csípőre vágta a kezét, és az ajtóhoz fordult. - Levartow! Sajnálom, de most azonnal elő kell jönnie! Nemsokára kezdünk, önnek pedig a színpadnál a helye! Hallja, amit mondok?

A lakókocsiból nem jött válasz. Levartow rettegve nézte az asztalt, rajta a gyűrött lapokkal, melyeket aznap reggel kapott kézhez egy futártól. Isten szavai álltak rajtuk, Hernan Bodua göcsörtös kézírásával. Az első és egyetlen verzió volt ez az Úr utolsó üzenetéből. Természetesen Boduán és Levartowon kívül senki sem ismerte azok tartalmát, és senkinek fogalma sem volt arról, hogy nem lesz következő. Az ajtó felől ismét felhangzott az élénk dörömbölés.

-Rosszul van, Levartow? Segítségre van szüksége? – Wald a mögötte sorakozó emberekhez fordult.

-Válaszolt maguknak egyáltalán? Honnan tudják, hogy nem esett baja?

-Nos, annyit mondott, hogy hagyjuk magára. - válaszolta az asszisztensnő, majd füléhez emelte a nyakában lógó fejhallgatót. - Uram, a közvetítőterem az... öt perc múlva kezdenünk kell!

-Istenem, még ez is! Átkozott színészek! - Thormans egy pillanatig az ajkát rágva bámult maga elé, majd új erőre kapva intézkedni kezdett.

-Levartow! Ha tetszik magának, ha nem, most azonnal kihozzuk onnan! - kiabálta, majd a biztonsági őröknek kezdett integetni - Jöjjenek ide, segíteniük kell! Kérem, törjék be ezt az ajtót!

A felhívásra egy tagbaszakadt, kopasz férfi lépett mellé, majd óvatosan odébb tessékelve mind a rendezőt, mind a segítőkész asszisztenst, egy jól irányzott mozdulattal berúgta a lakókocsi ajtaját, azzal benyomult, kisvártatva pedig a remegő, és jól láthatóan zavart Levartowval tért vissza. Thormans végignézett a nyüzögő színészen.

-Hogy néz ki, Levartow? Ezt nem hiszem el! - fordult a kollégájához - most azonnal adják rá a jelmezét, és egy perc múlva álljon készenlétben a színpad bejáratánál. Megjegyezte a szöveget, emlékszik minden betűjére? - kérdezte a rettegő férfitől.

-Hogy is tudnám feledni? – kontrázott rá az, de Wald elengedte a füle mellett a szavakat, inkább rögtön sarkon fordult, és elrohant. Átverekedte magát a táncosok gyűrűjén, és a színpad mellett futtában még odavetette Kevorkiannak.

-Minden rendben van, atyám! Azonnal kezdődhet a ceremónia!

Kifulladásra vetette bele magát a rendezői székbe. Az irányítóterem egy gigantikus kupola alatt helyezkedett el a tömeg kellős közepén, szemben a színpaddal. A több száz kamera képe itt futott össze, olyasmi alakzatot formálva, mint egy óriás rovar szeme. Wald Thormans szerepe innentől kezdve az volt, hogy egy kolosszális méretű showmúsort mechanikája legyen. Ő pedig fölöttébb jól érezte magát ebben a szerepben. Kényelmesen elhelyezkedett, majd megragadta a mikrofonját:

-Fényeket be! Induljon a zene! - vezényelte.

Levartow már sokkal kevésbé érezte elemében magát. Az öltöztetők hosszú, arannyal futtatott palástot aggattak rá, a sminkesek pedig erőszakkal voltak kénytelenek kameraképesé tenni csapzott alakját. Ezután két biztonsági őrnek jutott a feladat, hogy a színpadhoz vigyék, és ne engedjék megszökni semmi szín alatt. Ez utóbbi feladat teljesítése abban nyilvánult meg, hogy vastag markaikkal keményen tartották Levartowot, aki ettől úgy érezte, néhány centivel a talaj felett lebeg. Fejében egyre-másra Bodua szavai kergetőztek. - Talán megpróbálhatnám megmászítani őket! - gondolta magában. - Igen, határozottan megpróbálhatnék mondani valami biztatóbbat!

E pillanatban a sötét színpadon kigyúltak a fények, és felharsant valami hősies zene. Levartow szemben találta magát az irdatlan tömeggel. Több millió és millió nyüzsgő, harsogó ember várta odalent, hogy a színpadra lépve szóljon hozzájuk. A színész lába megremegett, és csak azért nem csuklott össze, mert az őrök továbbra is szorosan tartották. Szemei előtt összemosódott a látvány, a tömeg különös masszává dagadt, millió szájjal és vadul hadonászó csápokkal. Levartow bomló agyából végleg kivesztek a megnyugtató, világos gondolatok. Tudta, hogy nem lesz ereje ott és akkor, a másodperc törtrésze alatt kiötleni valami mást. Érezte, hogy az idő, mint fojtó hurok szorul meg körülötte, összeszűkülését látta minden egyes lépésben, melyet vele szemben Kevorkian tett meg útban a szószék felé. A zene taktusai lassan alább hagytak, csak a fülsüketítő éljénzés maradt, ahogy az egyházfő elérte az oltárt.

-Föld népe! Az Egy Igaz Isten hívei! Köszöntelek benneteket! - harsogta a mikrofonba. A tér elcsendesedett, ahogy felemelte karját. - Eljött az idő, hogy kétségeink közt végre megnyugvást leljünk! E vészterhes időkben az Úr ismét szólásra nyitotta ajkait, már amennyiben természetesen ajkának lehet nevezni azt, amivel megszólítja az Ő népét! A mai napon Isten kijelöli az emberiség számára az utat, melyet követnie kell! Végtelen bölcsessége enyhet ad a bánatban és kínok között. Irgalma beragyogja a széles univerzumot! Törődéssel teli hangja most is itt lebeg közöttünk, csak meg kell nyitnunk lelki füleinket, hogy befogadhassuk azt. Fogadjuk hát be együtt az Úr Igéjét! Hölgyeim és Uraim! Gevas Levartow! - Kevorkian szerepének megfelelően tapsolni kezdett, a tömeg pedig követte a példáját. Amit Kevorkian nem tudott a szerepét illetően a világ színpadán, az az volt, hogy a vele tapsoló tömeg hozzávetőlegesen tíz perc múlva feldühödve meglincseli őt. Az őrök eközben elengedték a színészt, aki megpróbált úrrá lenni rakoncátlan, gyenge végtagjain, majd szögletes, esetlen léptekkel megindult a pulpitus felé.

-Közelképet az arcáról, ahogy lépked felfelé! - vezényelte Thormans az irányítóban. Az óriás kivetőtökön, és mindenütt a világ képernyőin ekkor Levartow arca vált láthatóvá. Révedt tekintettel haladt előre, mely ugyan az elhatalmasodó örület és kétségbeesés eredménye volt, a legtöbben inkább egyfajta áhitatnak gondolták.

-Remekül játszik, kiváló! - lelkendezett Wald, miközben különböző szögekből mutatta Isten hangjának tulajdonosát. Az átszellemült lelkiállapot lassan átragadt minden egyes emberre.

Ahátralévő lépéseket Levartow mártíri csöndben tette meg, az utolsó fél méteren pedig majdnem összerogyott. Kevorkian elkapta a zavart tekintetű férfit, és segítette neki eljutni a szószékig.

-Mi a fenét csinál, maga eszement? - súgta ingerülten a színész fülébe, nem is sejtve, mily közel jár az igazsághoz annak mentális állapotát tekintve. - El ne szúrja nekem, mert annak beláthatatlan következményei lesznek!

Levartow ekkor üveges tekintettel ránézett, és annyit mondott:

-Nem fogom, ne aggódjon.

Kevorkian ünnepélyesen felemelte, és megmutatta a tömegnek az interfészt, majd Levartow fejére helyezte azt. A gép természetesen be sem volt kapcsolva, lévén nem is volt rá szükség a színjátékhoz. Az ilyenkor szokásos enyhe zúgás helyett a színész ezúttal Thormans hangját hallotta a fülében.

-Levartow! Idáig nagyon jól csinálta. Most álljon meg a nagy mikrofonnal szemben, amelynél az imént még a szentanya beszélt!

Levartow félszegen követte az utasításokat, és megállt a tömeggel szemben. Szemei előtt karikák táncoltak.

-Rendben! Akkor most kezdheti! Szépen és lendületesen! - hallotta a fejében, de hogy Thormans hangja volt-e az, vagy valami más, azt már nem tudta volna megmondani. Mindenesetre belekezdett. A tömeg lélegzetvisszafojtva hallgatta.

-Híveim! Az első, és legfontosabb, amit tudnotok kell, a következő...

A sorok között enyhe püsszegés támadt, mert mindenki a lehető legtisztábban akarta hallani az Úr üzenetét. Levartow vett egy mély lélegzetet.

-...Az emberiség tévesen feltételezi azt, hogy létezése jelentőségteljes és hogy számottevő fontossággal bír az univerzum szempontjából! Az emberiség valójában csak annyira számít nekem, mint egy halom méh az emberiségnek!

Odalent morgolódás támadt, és Levartow lezárt szemhéjai mögül is pontosan tudta, milyen képet vág e pillanatban a közelében álló Kevorkian.

-A második legfontosabb dolog a következő: a világegyetem, melyben éltek, leginkább egy kertre hasonlít, melyben a bolygók olyanok, mint a növények. Nekem, mint e kert őrizőjének, a bolygók számítanak igazán, nem a rajtuk élő lények!

Éles füttykoncert támadt, és bár a színész nem láthatta ezt, a tömeg mozgolódni kezdett. Annyira azonban még nem ocsúdott fel kábulatából, hogy észrevegye az enyhe szeizmikus mozgást, mely ekkor végigszaladt a Föld testén. Csak Kevorkian érezte meg egy pillanatra, de úgy gondolta, a közelgő gutaütés jele a hirtelen jött instabilitás.

-Mi a fenét csinál? - kérdezte a meglepetéstől alig hallhatóan Wald. Mögötte az asszisztensnő épp ebben a pillanatban vesztette el az eszméletét. Az emberek mindenütt hazugságról, csalásról beszéltek. Levartow folytatta:

-És a harmadik, egyben utolsó dolog, melyet tudnotok kell, és amely a leginkább érdeklődésre tarthat számot: a Föld hamarosan meg fog semmisülni egy pályáját elhagyó, szélesebben közelítő égitest hatására. Addigra azonban ti már nem éltek. Isten... vagyis Én veletek!

Mintegy végszóra a Föld ismét megremegett, és ez elegendő volt Kevorkiannak, hogy felocsúdjon pillanatnyi döbbenetéből. A mikrofonhoz ugrott, és ellökte onnan Levartowot, aki azzal a lendülettel legurult a lépcsőn. A tömeg kezdte szétfeszíteni a kordonokat, a meglepett rednfenntartók pedig semmit sem tettek ennek megakadályozására. Kevorkian torkaszakadtából üvölni kezdett:

-Emberek! Ne hallgassanak rá! Levartow hazudott maguknak! Az Úr sosem mondott semmi ilyesmit! Ezek nem az Ő szavai! Higyjenek nekem! Mint az Úr földi helytartója, megkérem Önöket, hogy nyugodjanak meg! Ami elhangzott, abból egy szó sem igaz! - kiabálta rekedten, ám e percben, mintha a világ feleselni akart volna vele, egyre élesebb fény öntötte el a színpadot. Ez a különös, szemet vakító fényesség azonban nem a reflektoroktól származott. A nap korongja egyre hatalmasabbra nőtt a horizonton, ahogy a Föld fokozatosan gyorsulva letért szokott pályájáról. A tömeg átszabta a kordonokat, a világon pedig úrrá lett a pánik. Szeme sarkából Kevorkian látta, amint az emberek lassan előzönlnek a színpadot, és egyre közelebb kerülnek hozzá.

-Úgy tűnik, ez az egész csak nekünk fontos! - visszhangoztak fejében saját korábbi gondolatai, melyek egyben az utolsók is voltak.

Az irányítóban teljes volt a pánik. Egyedül Wald Thormans maradt a helyén, és megbabonázva figyelte a megmaradt néhány kamera képét. Körülötte mindenki egymást taposva menekült, de senki sem tudta hova. A rendező még elkapta a pillanatot, amint az emberek Kevorkianra vetették magukat. Levartow pillanatnyilag megúsza, amit a fejére húzott palástnak köszönhetett. E percben fel s alá rohanguált, miközben artikulátlanul üvöltötte: - Én az igazat mondtam! Én az igazat mondtam!

És akkor Wald Thormans váratlanul megértette az egészet. Rájött, mi az igazi tragédia: hogy az emberiség az imént tényleg Isten igéjét hallotta. Körülötte a legtöbb berendezés már megrongálódott, de a kivetítők még működtek. Az irányítóban, és mindenütt a világon egyre nőtt a forróság és vele párhuzamosan a káosz. A földrengések közepette Wald talpra küzdötte magát, és megindult a megmaradt számítógépek egyike felé. E pillanatban a Földön ő volt az egyetlen boldog ember. Megvalósította élete álmát, minden idők legfantasztikusabb művészeti alkotását. A tökéletes drámát. Katarzistól remegő ujjával nyomta le a billentyűket, majd megnyomta a gombot. Arcán egy utolsó, mámoros mosoly terült el, ahogy a kivetítőkön megjelent a felirat:

VÉGE